

Райхерт Людвіг Адольфович

Кандидат технічних наук,
фахівець у галузі буріння
свердловин

Народився 25 вересня 1941 р. у м. Долина Івано-Франківської області.

У 1958–1959 рр. працював дизелістом, помічником бурильника Болехівської контори буріння тресту «Прикарпатбурнафта». В 1964 р. закінчив ЛПІ (спеціальність «Розробка нафтових і газових родовищ») та протягом наступних двох років обіймав посади бурильника, бурового майстра, інженера Євпаторійської КРБ тресту «Кримнафтогазрозвідка».

У 1966 р. Людвіг Райхерт повернувся в м. Долина, де працював інженером, а з 1968 р. — начальником бурової Болехівської контори буріння. З 1969 р. і до останніх днів життя трудився у ВНДІБТі (з 1996 р. — ВАТ НВО «Бурова техніка»): до 1976 р. у його Івано-Франківському відділі, а потім у м. Москва.

Протягом 1976–1979 рр. Л. А. Райхерт обіймав посаду старшого наукового співробітника лабораторії роторного і турбінного буріння, упродовж 1976–1987 рр. — завідувача сектору нестандартного обладнання, з 1987 до 1999 р. —

провідного наукового співробітника сектору компонок низу бурильної колони відділу породоруйнівного бурового інструменту. Протягом наступних чотирьох років очолював відділ керновідбірного інструменту і технічних засобів для буріння свердловин.

Під науковим керівництвом Людвіга Адольфовича на Прикарпатті була побудована найглибша на той час в Європі свердловина Шевченкове-1, розроблена і впроваджена технологія буріння свердловин великого діаметру суміщеним турбінно-роторним способом, з допомогою якої упродовж 25 років лише в Україні пробурено більше 300 тис. м гірських порід. За його безпосередньою участю було сконструйовано кілька десятків нових технічних засобів для буріння і ремонту свердловин.

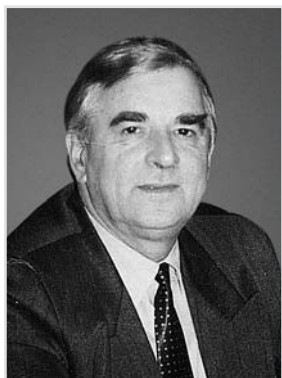
У 1974 р. він захистив кандидатську дисертацію.

Добре знаючи бурове обладнання, техніку і технологію буріння свердловин, Людвіг Райхерт був одним із небагатьох науковців, які працювали безпосередньо на виробництві та спільно з робітниками вирішували складні виробничі завдання. Він брав активну участь у бурінні найглибшої у світі свердловини на Кольському півострові СГ-1.

У провідних спеціалізованих виданнях України і Росії він опублікував більше 75 наукових праць. Є автором 30 авторських свідоцтв та патентів на винаходи СРСР і РФ.

За високий професіоналізм Л. А. Райхерт неодноразово був нагороджений державними відзнаками, серед яких — медаль «За доблесну працю», почесні грамоти Міністерства нафтової промисловості Російської Федерації та Міністерства промислової науки і технологій Російської Федерації. Він — лауреат премії ім. акад. І. М. Губкіна, почесний нафтовик РФ.

Помер 5 вересня 2003 р.

Рапій Роман Костянтинович

Гірничий інженер,
фахівець у галузі буріння
та розробки нафтогазових
родовищ, управлінець

Народився 7 вересня 1936 р. у м. Моршин Стрийського району на Львівщині. У 1958 р. закінчив нафтопромисловий факультет ЛПІ. Трудову діяльність розпочав помічником бурильника у Шебелинській конторі буріння.

Протягом 1960–1963 рр. Роман Костянтинович працював у новоствореній Полтавській конторі буріння, де на посаді начальника дільниці займався розбурюванням найбільшого в області Глинсько-Розбишівського нафтогазового родовища.

Згодом він долучився до розробки найбільшого в Охтирському районі Качанівського нафтогазового родовища і перейшов до Охтирської контори буріння: був начальником виробничо-технічного відділу, начальником Качанівської дільниці.

У 1967 р. Р. К. Рапія призначили головним інженером, а в 1969 р. — директором Охтирської КБ. Завдяки його зусиллям було вдосконалено організацію робіт у вишкомонтажі, запроваджено диспетчеризацію підприємства, у результаті чого знизився ризик аварійності, поліпшилися техніко-економічні

показники буріння свердловин. Охтирське УБР почало проводити пошуково-розвідувальні роботи, зробило вагомий внесок у геологічне вивчення Північної прибортової зони ДДЗ: у результаті відкрито Бугруватівське, Козіївське, Прокопенківське, Хухринське й інші родовища. У 1972 р. управління — єдине в області — було удостоєне високих державних нагород.

У 1979 р. Роман Костянтинович очолив Охтирське НГВУ, а після реорганізації став генеральним директором НГВУ «Охтирканафтогаз», членом правління АТ «Укрнафта». Під його керівництвом підприємство досягло найбільшого рівня в системі АТ «Укрнафта» видобутку газу та нафти і стало визнаним лідером галузі. Введено в розробку Миколаївське, Перекопівське, Коржівське, Західно-Козіївське, Ярмолинцівське, Волошківське, Сахалінське родовища.

Р. К. Рапія брав участь у розробці й запровадженні нових технологій, став автором кількох винаходів, зокрема присвячених інтенсифікації припливу флюїдів у свердловину, вдосконаленню газліфтної експлуатації нафтових свердловин. За його сприяння завод № 1 в Охтирці перетворився на сучасне виробництво нафтогазового обладнання, а місто стало центром не лише нафтовидобувної промисловості, а й галузевого машинобудування.

Роман Рапія був депутатом Верховної Ради України І скликання. Нагороджений орденами Трудового Червоного Прапора, Жовтневої революції, медалями, а також міжнародною нагородою «Золотий Меркурій». Йому присвоєно звання «Заслужений працівник промисловості України», «Заслужений будівельник України», «Відмінник народної освіти», «Почесний член Східноукраїнської академії бізнесу» і «Почесний громадянин м. Охтирка». На його честь названа вулиця у м. Охтирка.

Трагічно загинув 3 березня 1998 р.